

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce Mgr. Martina Lachmanna a soudkyně Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. v právní věci

žalobce: Česká zbrojovka a.s., IČO: 463 45 965
sídlem Svat. Čecha 1283, Uherský Brod
zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem,
sídlem Bubeníčková 42, Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo obrany
sídlem Tychonova 221/1, Praha 6

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti o přerušení odborného dozoru nad jakostí ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M

takto:

- I. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro obrannou standardizaci,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

katalogizaci a státní ověřování jakosti o přerušení odborného dozoru nad jakostí ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 14.342,- Kč k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Radka Ondruše, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podanou dne 19. 5. 2016 domáhá, aby soud žalovanému uložil vydat do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 19. 2. 2016 proti rozhodnutí Úřadu pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti o přerušení odborného dozoru nad jakostí ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M.
2. V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 5. 2. 2016 obdržel rozhodnutí Úřadu pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti (dále jen „Úřad“) ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M, o přerušení odborného dozoru nad jakostí u žalobce jako prodávajícího podle kupní smlouvy č. 155410010 a Dodatku č. 1 a 2, uzavřené mezi žalobcem a Českou republikou – Ministerstvem obrany, vydané na základě a s odkazem na ust. § 26 odst. 1 písm. b), d) zákona č. 309/2000 Sb., o obranné standardizaci, katalogizaci a státním ověřování jakosti výrobků a služeb určených k zajištění obrany státu a o změně živnostenského zákona, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 309/2000 Sb.“). Přílohou tohoto rozhodnutí Úřadu byl demonstrativní výčet vad a nedostatků žalobcem předložené dokumentace (plánu kvality, smluv mezi žalobcem a jeho subdodavateli a mezi jednotlivými subdodavateli žalobce).
3. Žalobce dále konstatoval, že podáním ze dne 19. 2. 2016, adresovaným Ministerstvu obrany jako odvolacímu správnímu úřadu, resp. státnímu tajemníkovi Ministerstva obrany, jenž na základě delegace ministrem obrany plní úkoly Ministerstva obrany jako odvolacího správního úřadu, doručeným téhož dne Úřadu jako prvostupňovému správnímu úřadu, uplatnil žalobce řádně a včas odvolání proti předmětnému rozhodnutí Úřadu. Žalovaný o odvolání žalobce ze dne 19. 2. 2016 proti rozhodnutí Úřadu ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M, v zákonné lhůtě nerozhodl.
4. Žalobce zdůraznil, že podáním ze dne 20. 4. 2016, adresovaným ministru obrany jako nadřízenému správnímu úřadu ve smyslu ust. § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu ust. § 80 odst. 3 správního řádu.
5. Žalobce namítl, že bez ohledu na zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání, v přímém rozporu s nimi a bez ohledu na již uplatněnou žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaný o odvolání žalobce v zákonné lhůtě nerozhodl, přičemž o něm nerozhodl ani následně do dne podání žaloby.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 7. 2016 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Podle žalovaného byl žalobcem napadený úkon (přerušení dozoru) učiněn ve věci státního ověřování jakosti. Státní tajemník jako adresát odvolání ze dne 19. 2. 2016 posoudil

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

předmětné podání žalobce podle jeho obsahu, bez ohledu na to, jak bylo označeno. Podle žalovaného státní ověřování jakosti představuje zjišťování určitých technických parametrů výrobků nebo služeb. Nejedná se o správní řízení, ale o výkon kontrolní činnosti. Úřad má při této činnosti postupovat podle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**kontrolní řád**“). O správní řízení se podle žalovaného jedná pouze do doby vydání rozhodnutí o státním ověřování jakosti, resp. do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. To je zahájeno na základě žádosti odběratele o státní ověřování jakosti směřující k Úřadu, který o žádosti rozhodne, přičemž o odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhoduje žalovaný jako nadřízený správní orgán. Po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání správní řízení končí a začíná probíhat státní ověřování jakosti jakožto kontrolní činnost dle kontrolního řádu. V této situaci již žalovaný není oprávněn jakkoli ovlivňovat činnost Úřadu jako nezávislého kontrolního orgánu. Jakékoliv ovlivňování činnosti Úřadu by bylo v rozporu s transparentností veřejné zakázky. Žalovaný zdůraznil, že podání žalobce je třeba posuzovat jako výraz nesouhlasu s postupem Úřadu při realizaci státního ověřování jakosti. Proti kontrolnímu zjištění přitom může podle žalovaného podat kontrolovaná osoba podle § 13 kontrolního řádu námitky, o nichž je rozhodováno nadřízeným kontrolujícím podle § 14 kontrolního řádu. Ani státní tajemník, ani žalovaný tak nebyli příslušní k vyřízení podání žalobce ze dne 19. 2. 2016. Z tohoto důvodu státní tajemník postoupil uvedené podání (spolu s podáním žalobce v téže věci ze dne 7. 3. 2016) Úřadu, přičemž žalobce byl o tomto postupu vyrozuměn dne 8. 4. 2016. Podání žalobce v části představující námitky proti kontrolnímu zjištění Úřadu vyřídil Úřad vyjádřením ze dne 15. 4. 2016, čj. 118-21/2016-1419, doručeným žalobci dne 18. 4. 2016. Konečně žalovaný doplnil, že na žádost žalobce ze dne 20. 4. 2016 o zahájení řízení o ochranu před nečinností reagoval ministr obrany přípisem ze dne 5. 5. 2016, čj. 548/2016-7542KM. Žalovaný uzavřel, že v předmětné záležitosti nemohl být státní tajemník činný jako správní orgán druhého stupně, přesto však doručené podání správně vyhodnotil a řádně konal, podání žalobce postoupil Úřadu a žalobce o tomto postupu vyrozuměl.

7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 31. 10. 2016 uvedl, že prezentovat provádění státního ověřování jakosti pouze jako zjišťování technických parametrů výrobků a služeb je v rozporu s obsahem zákona č. 309/2000 Sb. a nepřipustně to zjednodušuje skutkový stav a proto také omezuje aplikovatelnou právní úpravu. Žalobce s odkazem na ustanovení § 17 odst. 1, § 24 odst. 1 a 2, § 27 odst. 1, § 19 odst. 1 a § 25 zákona č. 309/2000 Sb. zdůraznil, že odborný dozor jako jeden ze zákonem upravených způsobů provádění státního ověřování jakosti je činností, kterou Úřad ověřuje, zda se procesy dodavatele, jejichž výsledkem je výrobek nebo služba, uskutečňují v souladu s požadavky odběratele stanovenými ve smlouvě s dodavatelem a zabezpečují dosažení požadované jakosti výrobku nebo služby, a to po celou dobu plnění smlouvy mezi odběratelem a dodavatelem. Žalobce sdílí názor žalovaného, že samotné provádění státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, jako takové není správním řízením, což však žalobce ani nikdy netvrdil.
8. Podle žalobce nelze bez dalšího souhlasit s tvrzením žalovaného, že samotné provádění státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, je výkonem (státní) kontroly podle kontrolního řádu, a to proto, že provádění státního ověřování jakosti nesplňuje zákonné podmínky provádění kontroly dle § 2 zákona, neboť podle § 17 zákona č. 309/2000 Sb. státním ověřováním jakosti Úřad zjišťuje na žádost odběratele, zda dodavatel plní požadavky na jakost vyplývající ze soukromoprávní smlouvy mezi odběratelem a dodavatelem; žalobce tedy jako kontrolovaná osoba neplní povinnosti, které mu vyplývají

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

z jiných právních předpisů nebo které mu byly uloženy na základě těchto předpisů, ale plní povinnosti, které smluvně přijal ve vztahu k České republice – Ministerstvu obrany jako odběrateli, a to povinnosti ve vztahu k jakosti jako institutu se smluvně sjednaným obsahem.

9. Zatímco podle § 5 kontrolního řádu kontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední a stejně tak je určen i rozsah jeho kontrolní činnosti, v případě státního ověřování jakosti Úřad jako kontrolní orgán podle žalobce zahajuje kontrolu výhradně po právní moci rozhodnutí o státním ověřování jakosti, vydaného na základě návrhu odběratele jako navrhovatele v návrhovém řízení, přičemž rozsah jeho kontrolní činnosti je také plně v dispozici odběratele jako navrhovatele. Právní mocí rozhodnutí o státním ověřování jakosti a jeho rozsahu je dokonce podmíněno zahájení plnění smlouvy. Úřad dokonce může rozhodnout, že státní ověřování jakosti nebude provádět, a proti takovému rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.
10. Právní úprava kontrolní činnosti Úřadu dle zákona č. 309/2000 Sb. je podle přesvědčení žalobce v hlubokém nesouladu s principem státní, resp. veřejnoprávní kontroly dle kontrolního řádu jako povinnosti *ex officio* všech osob vykonávajících působnost v oblasti veřejné správy, jejímž objektem je plnění zákonných povinností povinnými osobami. Nejbližší právní úprava, kterou je možné aplikovat na provádění státního ověřování jakosti, je však podle přesvědčení žalobce skutečně kontrolní řád. Při takovém využití nejbližší právní úpravy *per analogiam iuris* na činnost orgánu veřejné moci, kterým Úřad nepochybně je, je však podle žalobce nutno chránit práva a právem chráněné zájmy žalobce a nepřipustit, aby správní úřad na základě analogické aplikace právní úpravy rozšiřoval své pravomoci na úkor žalobce, popř. aby jej nepřípustně omezoval na jeho právech.
11. Žalobce doplnil, že žalovaný dospěl k závěru, že provádění státního ověřování jakosti je kontrolou podle kontrolního řádu, až pod tlakem žalobce v tomto a navazujícím řízení (vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 8 A 32/2016), a teprve s účinností od 1. 7. 2016 on sám tuto činnost provádí jako státní kontrolu, když své postupy se snažil uvést do souladu s kontrolním řádem až Směrnicí Sm-6/16-Úř OSK SOJ/9, jíž nahradil předcházející Směrnicí Sm-6/14-Úř OSKSOJ/8.
12. Do 30. 6. 2016, a tedy i v době předmětného přerušení odborného dozoru, se Úřad při přerušení odborného dozoru podle žalobce řídil výhradně zákonem č. 309/2000 Sb., a to i podle své interní směrnice, jak plyne ze samotného „oznámení“ o přerušení odborného dozoru ze dne 1. 2. 2016, jež shodně jako čl. 1.16. Směrnice Sm-6/14-Úř OSK SOJ/8 odkazuje na § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb., přičemž i podle čl. 1.16. Směrnice Sm-6/14-Úř OSK SOJ/8 se pak Úřad se při přerušení odborného dozoru řídí § 26 odst. 2 zákona č. 309/2000 Sb., tj. v důsledku přerušení odborného dozoru neprovede ani konečnou kontrolu u výrobků nebo služeb, které byly vyráběny nebo poskytovány před i v průběhu přerušení odborného dozoru, a to až do doby, než dodavatel prokáže Úřadu shodu těchto výrobků nebo služeb s požadavky stanovenými ve smlouvě. Argumentace žalovaného je tedy podle žalobce v rozporu nejen se samotným rozhodnutím o přerušení odborného dozoru, ale i s jeho vlastní interní směrnicí.
13. Závěr žalovaného, že přerušení provádění státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, je kontrolním zjištěním v režimu kontrolního řádu, podle žalobce neobstojí. Přerušení provádění státního ověřování jakosti a jeho podmínky je upraveno výhradně v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zákoně č. 309/2000 Sb., který v § 26 odst. 1 upravuje povinnost Úřadu přerušit provádění odborného dozoru u dodavatele, a to za splnění taxativně uvedených podmínek. Důsledkem přerušení státního ověřování jakosti je zastavení výroby výrobku nebo poskytování služby, když provádění státního ověřování jakosti je podmínkou plnění smlouvy mezi odběratelem a dodavatelem dle § 24 odst. 2 zákona č. 309/2000 Sb. Dalším důsledkem přerušení státního ověřování jakosti, který nastává také *ex lege*, je neprovedení konečné kontroly u výrobků nebo služeb, jak plyne z § 26 odst. 2 zákona č. 309/2000 Sb., a tedy i nevydání osvědčení o jakosti a kompletnosti dle § 27 tohoto zákona. Přerušení provádění státního ověřování jakosti směřuje podle žalobce k nápravě procesů dodavatele, jejichž výsledkem je výrobek nebo služba, které jsou plněním smlouvy mezi odběratelem a dodavatelem, tedy nikoliv pouze k nápravě jakosti samotného výrobku nebo služby jako takových. Kontrolní zjištění podle žalobce ani jednu z výše uvedených charakteristik nemá. Také pokračování státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, po odstranění důvodů jeho přerušení je upraveno výhradně v zákoně č. 309/2000 Sb., a nikoliv v kontrolním řádu. Žalobce rovněž odkázal na § 32 zákona č. 309/2000 Sb., podle kterého Úřad při svém rozhodování postupuje podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Vzhledem k ústavním limitům pravomoci Úřadu dle čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nepřipadá v úvahu, že by Úřad na základě kontrolního řádu rozhodoval o přerušení odborného dozoru, či že by na základě kontrolních zjištění oznamoval přerušení odborného dozoru. Přerušení provádění státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, je na rozdíl od kontrolního zjištění výsledkem rozhodovací činnosti správního úřadu, jehož základem jsou kontrolní zjištění, které je však kromě zjištění skutečného stavu dále podmíněno přezkoumáním, zda pro toto přerušení jsou splněny podmínky dle § 26 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 309/2000 Sb. O přerušení provádění státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, musí podle žalobce kontrolní orgán rozhodnout. Kontrolní řád ani správní řád podle žalobce nepřipouští, že by správní rozhodování mohlo být součástí kontrolních zjištění. I přerušení státního ověřování jakosti a pokračování v něm přesahuje podle žalobce jak co do právní úpravy, tak i co do podmínek a následků provádění kontroly podle kontrolního řádu.

14. Žalobce dále uvedl, že tvrzení žalovaného o tom, že se v případě přerušení státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, nejednalo o správní rozhodnutí, je v rozporu s elementární logikou a účelem právní úpravy rozhodnutí o státním ověřování jakosti jako podmínkou plnění smlouvy. Je-li k provedení státního ověřování jakosti nutné *ex lege* správní rozhodnutí, je správní rozhodnutí nepochybně a logicky nutné také k jeho přerušení, zvláště pak proto, že zákon upravuje podmínky tohoto přerušení. Přerušení státního ověřování jakosti se nepochybně dotýká práv dodavatele, neboť se Úřad spolu s přerušením státního ověřování jakosti domáhá na dodavateli určitých činností, přičemž toto přerušení může vést ke smluvním sankcím odběratele. Současně je tomu tak proto, že je přerušením znemožněno vydání osvědčení o jakosti a kompletnosti, které je smluvně sjednáno jako součást plnění žalobce pro odběratele a je jím podmíněno zaplacení kupní ceny odběratelem žalobci, a je jím tak znemožněno plnění smlouvy. Upravuje-li tedy zákon č. 309/2000 Sb. přerušení státního ověřování jakosti a jeho podmínky, a toto přerušení se dotýká práv žalobce jako dodavatele, resp. mění a ruší práva žalobce jako dodavatele, dopadá na rozhodnutí o přerušení správní řád.
15. Žalobce dále namítl, že žalovaný popsáním způsobem žalobci upírá možnost uplatnění opravných prostředků proti nesprávnému a nezákonnému přerušení státního ověřování jakosti. Zjištění nebo nezjištění určitého skutečného stavu a jeho souladu či nesouladu s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

určitým etalonem může sice být pro kontrolovanou osobu nepříjemné, nezakládá však práva ani povinnosti kontrolované osoby, ani je nemění ani neruší, a nemůže tedy zkrátit kontrolovanou osobu na jejích právech. Rozhodnutím o přerušení státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, však správní úřad nepochybně mění, resp. ruší právo žalobce na plnění kupní smlouvy, a zakládá povinnosti žalobce v rámci plnění kupní smlouvy, když se spolu s přerušením odborného dozoru Úřad domáhá po žalobci určitého plnění (odstranění demonstrativně vyjmenovaných „vad“). Již sama tato okolnost svědčí podle žalobce ve prospěch kvalifikace rozhodnutí o přerušení odborného dozoru jako správního rozhodnutí. Pokud by rozhodnutí Úřadu o přerušení státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, nebylo správním rozhodnutím, neměl by žalobce žádnou právní (soudní) ochranu před takovým postupem Úřadu.

16. Žalobce v replice rovněž popsal důvody, pro které je přesvědčen, že obsah Směrnice Sm-6/14-Úř OSK SOJ/8, jíž se řídila činnost Úřadu při státním ověřování jakosti v relevantním období, nenasvědčuje tomu, že by Úřad při přerušení státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, postupoval jako při kontrolní činnosti dle kontrolního řádu.
17. Žalobce konečně v replice konstatoval, že přerušení státního ověřování jakosti, resp. odborného dozoru, úzce souvisí s vadou rozhodnutí o státním ověřování jakosti, vydaným Úřadem jako správním úřadem prvního stupně dne 22. 10. 2015 pod čj. 55-37/2015-1419/PE, a rozhodnutím Ministerstva obrany jako odvolacího správního úřadu čj. 1130-1/2015-7542 ze dne 18. 12. 2015 o odvolání žalobce proti němu, spočívající v absenci specifikace rozsahu provádění státního ověřování jakosti. V této věci je u zdejšího soudu vedeno řízení pod sp. zn. 8 A 32/2016.
18. Z důkazů předložených účastníky řízení soud zjistil následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
19. Dne 5. 2. 2016 byl žalobci doručen přípis Úřadu ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M, označený jako „*Oznámení o přerušení odborného dozoru nad jakostí*“, kterým Úřad informoval žalobce o tom, že s odkazem na § 26 odst. 1 písm. b), d) zákona č. 309/2000 Sb. přerušil ke dni 1. 2. 2016 odborný dozor nad jakostí prováděný v rámci státního ověřování jakosti u žalobce jako prodávajícího podle kupní smlouvy č. 155410010 a Dodatku č. 1 a 2, uzavřené mezi žalobcem a Českou republikou – Ministerstvem obrany. V rámci popisu důvodu tohoto přerušení bylo Úřadem v předmětném přípisu uvedeno, že dne 1. 2. 2016 byly při kontrole dokumentace předložené dodavatelem dne 26. 1. 2016 shledány zásadní nedostatky v plánu kvality a subdodavatelských smlouvách, které brání provedení státního ověřování jakosti. Tyto nedostatky byly uvedeny v příloze tohoto přípisu Úřadu. Úřad v předmětném přípisu poučil žalobce o tom, že odborný dozor nad jakostí bude obnoven po doručení písemné žádosti žalobce o obnovení odborného dozoru nad jakostí, ke které přiloží aktualizovaný plán kvality, upravené návrhy smluv nebo dodatky ke smlouvám, které již byly uzavřeny tak, aby byly v souladu s kupní smlouvou a vydaným rozhodnutím o odvolání ze dne 18. 12. 2015, čj. 1130-1/2015-7542. V příloze tohoto přípisu je pak uveden výčet vad a nedostatků žalobcem předložené dokumentace (plánu kvality, smluv mezi žalobcem a jeho subdodavateli a mezi jednotlivými subdodavateli žalobce).
20. Odvoláním ze dne 19. 2. 2016, adresovaným státnímu tajemníkovi Ministerstva obrany jako odvolacímu správnímu úřadu, doručeným téhož dne Úřadu jako prvostupňovému

správnímu úřadu, žalobce brojil proti předmětnému rozhodnutí Úřadu a navrhl, aby nadřízený orgán toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

21. Usnesením ze dne 7. 4. 2016, čj. 142-13/2016-7542, státní tajemník Ministerstva obrany postoupil uvedené podání (spolu s podáním žalobce v téže věci ze dne 7. 3. 2016) Úřadu s tím, že státní tajemník považuje předmětné podání za námitky podle § 13 kontrolního řádu, k jejichž vyřízení je příslušný ředitel Úřadu. Žalobce byl o tomto postupu vyrozuměn přípisem ze dne 8. 4. 2016, čj. 142-14/2016-7542. Podání žalobce posouzené jako námitky proti kontrolnímu zjištění Úřadu vyřídil Úřad vyjádřením ze dne 15. 4. 2016, čj. 118-21/2016-1419, doručeným žalobci dne 18. 4. 2016.
22. Podáním ze dne 20. 4. 2016, adresovaným ministru obrany jako nadřízenému správnímu úřadu ve smyslu § 178 správního řádu, žalobce požádal o zahájení řízení o ochranu před nečinností podle § 80 odst. 3 správního řádu a navrhl, aby ministr obrany jako nadřízený správní úřad konstatoval nečinnost správního orgánu rozhodujícího o podaném odvolání a vydal mu příkaz rozhodnout o tomto odvolání ve lhůtě do 10 dnů.
23. Na žádost žalobce ze dne 20. 4. 2016 o zahájení řízení o ochranu před nečinností reagoval ministr obrany přípisem ze dne 5. 5. 2016, čj. 548/2016-7542KM, v němž konstatoval, že podání žalobce ze dne 19. 2. 2016 státní tajemník vyhodnotil jako námitky proti kontrolním zjištěním podle § 13 kontrolního řádu, které postoupil k vyřízení Úřadu, neboť o námitkách rozhoduje nadřízená osoba kontrolující osoby. O tomto postupu byl žalobce podle ministra obrany vyrozuměn přípisem doručeným mu 8. 4. 2016. Úřad podání žalobce v části představující námitky proti kontrolnímu zjištění vyřídil přípisem ze dne 15. 4. 2016. Ministr obrany doplnil, že Úřad je podřízen Ministerstvu obrany, nikoliv státnímu tajemníkovi. Státní tajemník není vůči úřadu odvolacím orgánem, ale pouze služebním orgánem vůči řediteli Úřadu plnícím na základě delegace ministrem obrany úkoly Ministerstva obrany jako odvolacího orgánu vůči Úřadu. Z výše uvedeného podle ministra obrany vyplývá, že státní tajemník činný byl.
24. Městský soud v Praze věc posoudil následovně.
25. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.
26. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ochrany proti nečinnosti se lze úspěšně domáhat tehdy, jestliže správní orgán nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo nevydal osvědčení, přičemž tak neučinil přesto, že k jeho vydání byl povinen. Pojmem rozhodnutí ve věci samé je zde třeba rozumět rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky zavedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. Jinými slovy, rozhodnutí podle § 79 a násl. s. ř. s. musí splňovat požadavky kladené na rozhodnutí správního orgánu v § 65 s. ř. s. – tedy nejen být rozhodnutím, které zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva a povinnosti, ale též být způsobilé zkrátit na právech právě toho žalobce, který se ochrany před nečinností správního orgánu domáhá.
27. Obecně platí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nastává v rámci řízení, které již bylo zahájeno. Nečinnost, na ochranu před kterou je možné brojít žalobou podle § 79 s. ř. s., pak může nastat i v odvolacím řízení, je-li takové řízení zahájeno podáním odvolání (srov. např. ze dne 7. 4. 2011, čj. 3 Ans 38/2010 - 122).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

28. Mezi účastníky řízení je sporným, zda bylo podáním žalobce ze dne 19. 2. 2016 zahájeno řízení o odvolání proti rozhodnutí Úřadu ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M. Účastníci řízení totiž nejsou jednotní v názoru na to, zda lze přípis Úřadu ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M, považovat za rozhodnutí správního orgánu naplňující znaky rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.
29. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 17 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. platí, že *„státním ověřováním jakosti Úřad zjišťuje na žádost odběratele, zda dodavatel plní požadavky na jakost vyplývající ze smlouvy, a sice, zda*
- a) výrobek nebo služba se shoduje s požadavky stanovenými v této smlouvě,*
 - b) dodavatel poskytuje záruky na jakost výrobku nebo služby stanovené v této smlouvě,*
 - c) dodavatel je schopen plnit další požadavky stanovené odběratelem v této smlouvě“.*
30. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení platí, že *„odběratelem se rozumí ministerstva, jiné správní úřady, kraje, příslušné orgány NATO, obdobné úřady nebo orgány členských států NATO nebo obdobné úřady nebo orgány jiných států“.*
31. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. platí, že *„Úřad je povinen v rámci státního ověřování jakosti provést u dodavatele na území České republiky*
- a) odborný dozor nad jakostí (dále jen "odborný dozor"),*
 - b) konečnou kontrolu výrobku nebo služby (dále jen "konečná kontrola"),*
 - c) auditu jakosti,*
- pokud tak stanoví smlouva mezi odběratelem a dodavatelem“.*
32. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. provádí Úřad státní ověřování jakosti na základě žádosti odběratele. Úřad podle § 21 odst. 1 tohoto zákona projedná a dohodne s odběratelem navrhovaný rozsah státního ověřování jakosti pro výrobek nebo službu, podmínky pro provádění státního ověřování jakosti, požadavky kladené na dodavatele, výsledek analýzy rizik výrobku nebo služby a rizik dodavatele a rozsah zmocnění Úřadu k vyřízení žádosti dodavatele o povolení odchylek, výjimek a změn uvedených v § 20 odst. 3 písm. e) zákona. Dohodnuté požadavky, podmínky a rozsah státního ověřování jakosti včetně jednotlivých zmocnění mohou být měněny jen se souhlasem Úřadu.
33. Podle § 21 odst. 3 písm. a) zákona č. 309/2000 Sb. *„Úřad vydá do 30 dnů po obdržení žádosti rozhodnutí o provedení státního ověřování jakosti“.*
34. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. platí, že *„odborný dozor je činnost, kterou Úřad ověřuje, zda procesy dodavatele, jejichž výsledkem je výrobek nebo služba, se uskutečňují v souladu s požadavky odběratele stanovenými ve smlouvě s dodavatelem a zabezpečují dosažení požadované jakosti výrobku nebo služby“.* Podle odst. 2 uvedeného ustanovení se *„odborný dozor...provádí po celou dobu plnění smlouvy uzavřené mezi odběratelem a dodavatelem“.*
35. V ustanovení § 25 zákona č. 309/2000 Sb. je uveden výčet skutečností, jež jsou předmětem kontroly Úřadu při provádění odborného dozoru.
36. Konečně podle § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. platí, že *„zjistí-li Úřad v průběhu odborného dozoru u dodavatele*
- a) nedostatky v systému jakosti, které ohrožují jakost výrobku nebo služby,*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

b) nedostatky v procesech, které ohrožují jakost výrobku nebo služby,

c) nedostatky u výrobku v průběhu výroby nebo u služby v průběhu jejího poskytování,

d) další nedostatky, které ohrožují jakost výrobku nebo služby,

*přeruší odborný dozor a písemně o tom vyrozumí dodavatele a odběratele. **Dodavatele zároveň vyzve k nápravě a odstranění zjištěných nedostatků***“ (pozn. zvýraznění doplněno).

37. Důsledky přerušení odborného dozoru jsou pak dále upraveny v odst. 2 uvedeného ustanovení.
38. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení pak „*Úřad pokračuje v odborném dozoru na žádost dodavatele, který písemně doloží způsob odstranění zjištěných nedostatků a prokáže, že opatření učiněná k nápravě jsou dostatečná*“.
39. Při posuzování klíčové právní otázky, tj. charakteru a povahy písemného vyrozumění dodavatele Úřadem o přerušení odborného dozoru z důvodu zjištění nedostatků, kterým je dodavatel zároveň se zřetelem k § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. vyzván k učinění opatření k nápravě a k odstranění zjištěných nedostatků, vycházel soud z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti opakovaně zabýval charakterem uložení povinnosti realizovat nápravná opatření v rámci různých typů kontrol realizovaných správními orgány.
40. Povahou uložení povinnosti realizovat nápravná opatření v rámci procesu kontroly realizované správním orgánem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2007, čj. 1 As 13/2006 - 90, v němž dospěl k závěru, že „*hovoří-li citované ustanovení (pozn. v daném případě se jednalo o § 40 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, v rozhodném znění) o tom, že inspektor „uloží“ opatření k nápravě a „stanoví“ lhůtu pro jejich odstranění, nelze dospět k jinému závěru, než že jde o ukládání povinnosti cestou individuálního správního aktu – rozhodnutí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že zákon zde explicitně o vydávání správního rozhodnutí nehovoří; podstatná je vždy materiální povaha správního aktu, nikoli jeho označení*“.
41. K obdobným závěrům pak Nejvyšší správní soud dospěl v celé řadě dalších rozhodnutí vydaných na různých skutkových a právních půdorysech k různým typům dozoru (kontroly) jako specifické formy správní činnosti (formy činnosti veřejné správy). Městský soud v Praze v tomto směru poukazuje především na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, čj. 2 As 90/2011 - 42 (státní dozor na pozemních komunikacích), ze dne 28. 7. 2011, čj. 5 As 14/2011 - 64 (§ 40 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, v rozhodném znění), ze dne 24. 2. 2015, čj. 2 As 11/2015 - 23 (inspekce poskytování sociálních služeb provedená podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů), ze dne 9. 6. 2010, čj. 7 As 33/2010 - 99, a ze dne 7. 1. 2015, čj. 3 As 66/2013 - 49 (v obou případech šlo o opatření k odstranění zjištěných nedostatků podle § 5 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění), či ze dne 4. 1. 2012, čj. 1 As 131/2011 - 62 (opatření k nápravě zjištěných nedostatků podle zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, v rozhodném znění).
42. Ze závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve všech shora označených rozhodnutích lze učinit zobecňující závěr, že je-li adresátu veřejné moci v rámci výkonu správního dozoru (kontroly) nad rámec identifikace a popisu kontrolních zjištění rovněž fakticky ukládáno opatření k nápravě, resp. opatření k odstranění zjištěných nedostatků,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

děje se tak nevyhnutelně úkonem ve formě individuálního správního aktu – rozhodnutí. Na tomto závěru přitom nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že zákon, na jehož základě je ten či onen typ správního dozoru či kontroly realizován, v konkrétním případě explicitně o vydávání správního rozhodnutí nehovoří. Podle ustálené judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu je totiž třeba důsledně přihlídnout k materiální povaze správním orgánem vydaného správního aktu, nikoli k jeho označení.

43. I v nyní posuzované věci uložil správní orgán realizující správní dozor upravený zákonem č. 309/2000 Sb. obdobným způsobem žalobci coby kontrolované osobě v oznámení ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M, povinnost realizovat nápravná opatření, resp. povinnost odstranit zjištěné nedostatky. Úřad totiž předmětným oznámením nejen informoval žalobce o tom, že s odkazem na § 26 odst. 1 písm. b), d) zákona č. 309/2000 Sb. přerušil ke dni 1. 2. 2016 odborný dozor nad jakostí prováděný v rámci státního ověřování jakosti u žalobce, a to na základě kontroly dokumentace identifikovaných zásadních nedostatků v plánu kvality a subdodavatelských smlouvách. Současně totiž Úřad předmětným oznámením v souladu s § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. zároveň vyzval k nápravě a odstranění zjištěných nedostatků identifikovaných v příloze tohoto oznámení Úřadu a informoval jej o tom, že odborný dozor nad jakostí bude obnoven po doručení písemné žádosti žalobce o obnovení odborného dozoru nad jakostí, ke které přiloží aktualizovaný plán kvality, upravené návrhy smluv nebo dodatky ke smlouvám, které již byly uzavřeny tak, aby byly v souladu s kupní smlouvou a vydaným rozhodnutím o odvolání ze dne 18. 12. 2015, čj. 1130-1/2015-7542.
44. Městský soud v Praze proto dospěl v posuzované věci k závěru, že předmětné oznámení v části, v níž byla žalobci ve smyslu § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. uložena povinnost k odstranění zjištěných nedostatků, naplňuje definiční kritéria rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, když se jednalo o individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení, který byl s to zásadním způsobem přímo zasáhnout do právní sféry žalobce (srov. rovněž níže).
45. Právě vyslovený závěr je podle Městského soudu v Praze v souladu nejen s výše označenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu ve srovnatelných případech, ale rovněž koresponduje s materiálním přístupem k posuzování právních aktů (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2003, čj. 6 A 95/2002 - 26, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, čj. 1 Afs 147/2005 - 107, publ. pod č. 923/2006 Sb. NSS, či ze dne 2. 7. 2008, čj. 1 Ans 5/2008 - 104), podle něhož je nutno úkon správního orgánu primárně posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy. Jinými slovy, bez ohledu na skutečnost, že právní úprava obsažená v zákoně č. 309/2006 Sb. explicitně nezakotvuje pro uložení povinnosti realizovat nápravná opatření, resp. opatření k odstranění zjištěných nedostatků podle § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. formu rozhodnutí, individuální správní akt, kterým byla žalobci fakticky uložena povinnost realizovat opatření k odstranění zjištěných nedostatků, byť vtělený do oznámení o přerušení odborného dozoru vydaného na základě nedostatků identifikovaných v rámci specifické formy správního dozoru (kontroly), je nutno považovat za rozhodnutí správního orgánu, které odpovídá vymezení § 65 odst. 1 s. ř. s.
46. Pro tento závěr přitom není nikterak určující posouzení otázky, zda bylo do vydání Směrnice Sm-6/16-Úř OSK SOJ/9, již Úřad nahradil předcházející Směrnicí Sm-6/14-Úř OSKSOJ/8 (tedy i v případě žalobce), postupováno v rámci odborného dozoru coby subtypu státního ověřování jakosti ve smyslu zákona č. 309/2000 Sb. subsidiárně podle

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

kontrolního řádu, nebo zda měl být tento právní předpis aplikován jen analogicky, popř. vůbec. Odpověď na tuto otázku totiž není způsobilá ničem změnit na klíčovém závěru plynoucím ze shora označených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož platí, že je-li adresátu veřejné moci v různých typech správního dozoru coby specifické formy činnosti veřejné správy nad rámec identifikace a popisu kontrolních zjištění ve svém důsledku ukládáno opatření k nápravě, resp. opatření k odstranění zjištěných nedostatků, děje se tak nevyhnutelně úkonem ve formě individuálního správního aktu – rozhodnutí, bez ohledu na to, zda právní předpis, na základě kterého je daný typ správního dozoru či kontroly realizován, v konkrétním případě explicitně o vydávání správního rozhodnutí hovoří.

47. Se zřetelem k výše popsaným závěrům proto Městský soud v Praze neidentifikoval žádný rozumný důvod, pro který by tyto závěry neaplikoval i na Úřadem vydané oznámení o přerušení odborného dozoru v té jeho části, v níž byl žalobce v souladu s § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. vyzván k odstranění zjištěných nedostatků. Zdejší soud přitom sdílí přesvědčení žalobce, že předmětné oznámení je v této své části individuálním správním aktem – rozhodnutím, kterým je žalobce způsobem popsaným v jeho replice dotčen ve své právní sféře.
48. Ač Městský soud v Praze nebyl na půdorysu nečinnostní žaloby povinen v posuzované věci zkoumat, zda je takové rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť se žalobce může formálně domáhat i vydání rozhodnutí, jež je jinak samo vyloučeno ze soudního přezkumu, splňuje-li výše uvedené podmínky, lze doplnit, že nelze dovodit předběžnou povahu tohoto rozhodnutí, neboť zákon nutně nepředpokládá vedení dalšího, navazujícího řízení, kde by o uložené povinnosti snad mělo být rozhodnuto (ve vztahu k původnímu adresátovi) s konečnou platností. Nejsou tak vůbec splněny definiční znaky rozhodnutí předběžné povahy, jak byly podány v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, čj. 2 Afs 186/2006 - 54, publikovaném pod č. 1982/2010 Sb. NSS.
49. Z popsaných důvodů pak Městský soud v Praze vyhodnotil, že výzva k odstranění zjištěných nedostatků podle § 26 odst. 1 zákona č. 309/2000 Sb. je svou povahou rozhodnutím, které mělo být vydáno podle správního řádu (§ 32 zákona č. 309/2000 Sb.), a proti němuž žalobce mohl brojit odvoláním, neboť zákon nestanovil jinak (§ 81 odst. 1 správního řádu).
50. Za situace, kdy žalobce proti předmětnému rozhodnutí Úřadu brožil odvoláním ze dne 19. 2. 2016, podaným Úřadu coby k tomu věcně, místně a funkčně příslušnému správnímu orgánu podle § 86 odst. 1 správního řádu, lze s ohledem na shora uvedené uzavřít, že žalobce podáním tohoto odvolání zahájil řízení, v němž byl Úřad podle § 88 odst. 1 správního řádu povinen, nevyhověl-li podanému odvolání sám, postoupit podané odvolání žalovanému jako nadřízenému správnímu orgánu ve smyslu § 178 správního řádu ve spojení s § 1 odst. 1 větou druhou zákona č. 309/2000 Sb.
51. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že žalobce odvolání adresoval státnímu tajemníkovi Ministerstva obrany (prostřednictvím Úřadu), opíraje se přitom o závěr, že státní tajemník plní úkoly Ministerstva obrany jako nadřízeného správního orgánu vůči Úřadu. Nelze totiž pochybovat o tom, že podle § 88 odst. 1 správního řádu je úkolem Úřadu jako prvostupňového správního orgánu řádně identifikovat orgán věcně a funkčně příslušný k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Úřadu a tomuto orgánu podané

odvolání po realizaci příslušných kroků postoupit. Úřad tak byl povinen podané odvolání (bez ohledu na výše uvedené) postoupit podle § 88 odst. 1 správního řádu žalovanému, a to se zřetelem k § 178 správního řádu ve spojení s § 1 odst. 1 větou druhou zákona č. 309/2000 Sb.

52. Žalovaný pak byl povinen o takto postoupeném odvolání proti označenému rozhodnutí rozhodnout.
53. Městský soud v Praze tedy považuje za najisto postavené, že řízení o odvolání žalobce podaném dne 19. 2. 2016 bylo řádně a včas zahájeno, přičemž za řádný průběh řízení a vydání rozhodnutí nese od té doby odpovědnost žalovaný, proti němuž je možno podat nečinnostní žalobu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, čj. 2 As 198/2015 - 20). Městský soud v Praze v tomto ohledu pro úplnost uvádí, že podle ustálené rozhodovací praxe se ostatně nečinnostní žalobou nelze bránit postupu správního orgánu prvního stupně, spočívajícím v nepostoupení odvolání věcně a funkčně příslušnému odvolacímu orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, čj. 6 Ans 1/2004 - 70).
54. Mezi účastníky pak není sporné, že žalovaný v zákonné lhůtě o podaném odvolání žalobce ze dne 19. 2. 2016 nerozhodl; žalovaný je tedy nezákonně nečinný.
55. Žalobce se pokusil domoci nápravy prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu podané ministru obrany, avšak jeho žádosti nebylo přípisem ministra obrany ze dne 5. 5. 2016, čj. 548/2016-7542KM vyhověno. Ministr obrany přitom jako k tomu nepochybně funkčně příslušný nadřízený orgán žalovaného jiné opatření ve smyslu § 80 správního řádu neučinil. Se zřetelem k uvedenému je třeba uzavřít, že žalobce před podáním nečinnostní žaloby bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanovil k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 s. ř. s.).
56. Tento závěr pak ob stojí bez ohledu na to, že žalobce v žádosti o učinění opatření proti nečinnosti za nečinného považoval státního tajemníka ministerstva obrany s tím, že státní tajemník plní úkoly Ministerstva obrany jako nadřízeného správního orgánu vůči Úřadu. Žádost o učinění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu totiž byla správně směřována na ministra obrany, přičemž za této situace nelze pochybovat o tom, že byl v posuzované věci naplněn smysl institutu žádosti o učinění opatření proti nečinnosti podle správního řádu, když byl ministru obrany coby nadřízenému orgánu žalovaného (nečinného subjektu) zákonem aprobovaným postupem poskytnut prostor pro to, aby mohl ve věci zasáhnout.
57. Z výše uvedeného plyne, že žaloba je důvodná. Proto soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu ze dne 1. 2. 2016, čj. 102-13-17/2014/DP-1419/M, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, tedy lhůtě, kterou pro tento typ rozhodnutí stanoví § 90 odst. 6 ve spojení s § 71 správního řádu. Tuto lhůtu považoval soud za dostatečnou se zřetelem k tomu, že žalovaný nebude o podaném odvolání a podstatě projednávané věci informován poprvé až postoupením odvolání prvostupňovým orgánem podle § 88 odst. 1 správního řádu a rozsudkem mu tak není stanovována lhůta nepřiměřená okolnostem předmětného případu.
58. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s takovým postupem souhlasil pro případ, že bude žalobě vyhověno (srov. rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2014, čj. 1 As 85/2014 - 55, ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 As 12/2010 - 291, ze dne 28. 8. 2008, čj. 2 Aps 4/2008 - 138, či ze dne 9. 10. 2008, čj. 2 Afs 53/2008 - 48), přičemž žalovaný ve lhůtě k tomu poskytnuté nesdělil, že na nařízení jednání trvá (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání pak bylo možné rovněž se zřetelem k tomu, že soud rozhodoval výlučně na základě obsahu správního spisu.

59. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Další žalobcovy náklady tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci, podání návrhu ve věci samé a podání repliky k vyjádření žalovaného. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,-Kč ($3 \times 3.100 = 9.300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10.200,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12.342,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 14.342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. 3. 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.